

НЕБЕСНИЯТЪ ВОИНЪ

Нѣкога, въ дълбока старина, въ голѣмия градъ Бейрутъ, царуваше добъръ и благочестивъ царь. Той имаше само единичка дъщеря, хубава като месечина, която царьтъ обичаше и пазѣше като зеницата на окото си.

Людитѣ на онова царство сжщо бѣха смирени, добри и работливи. Но и царьтъ и народьтъ му бѣха езичници — кланѣха се на идоли и каменни богове. Не веднажъ при тѣхъ бѣха идвали проповѣдници да ги посветятъ въ името на единичкия Богъ и правата Христова вѣра, но онѣзи люде държахъ на своитѣ мъртви богове и отричаха кръста Христовъ.

Изминаха така години, докато единъ день голѣма беда сполетѣ онази страна. Въ подножието на прочутата Ливанска планина имаше дълбоко езеро. Живѣха рибари по брѣга на езерото, овчари водѣха тамъ стадата си на водопой, и нощемъ бързоноги антилопи утоляваха жаждата си отъ синитѣ води на езерото.

Но единъ день отъ вълнитѣ на езерото изскочи страшно чудовище-змей. То бѣше грамадно, съ котешки нокѣте на краката, съ крокодилска глава и змийска опашка. Съ буенъ ревъ се хвърли то върху людегѣ и стадата, като разкъсваше кого где стигне. А и онѣзи, които отбѣгнаха, не оцѣлѣха. Чудовището напои цѣлата земя съ отровни пѣри, които вредъ погубваха и хора, и животни.

Други пжтъ змеятъ разклащаше водитѣ на езерото и заливаше села и градове. Презъ жежитѣ дни кръстосваше

на ширъ полята, горѣше поствитѣ, зариваше съ прахъ и пепелища зажднѣлата за влага земя.

Потопиха скърби цѣлото царство. Онѣмѣха отъ страхъ людетѣ. Най-сетне решиха да потърсятъ съвети и помощъ отъ жрецитѣ на своитѣ каменни богове.

Мждритѣ тълмачи гадаха по звездитѣ, врачуваха по опойни билки и отсждиха: разгнѣвили сж людетѣ боговетѣ си. Змеятъ е гнѣвътъ на боговетѣ. За да ги омилостивятъ — трѣбва всѣки день да отвеждатъ по едно отъ децата си за храна на чудовището.

Оттогава, отъ всѣка кжща по редъ, всѣки день водѣха на брѣга по една невинна детска душа, която змеятъ погубваше.

Най-сетне дойде редъ и до царската дъщеря. Заплака царьтъ, прегърна рожбата си за сетенъ пжтъ и поржча да я отведатъ на страшния звѣрь.

Горкото момиче седна на брѣга на езерото, разплете буйнитѣ си коси и зарони жежки сълзи.

Наоколо бѣше ясенъ пролѣтенъ день. Зеленѣха се буйно изкласили ниви. Цвѣтя изпѣстрѣха брѣга на езерото. Отъ небето грѣеше топло пролѣтно слънце. Пѣсенъ на чучулиги огласяше простора.

Но девойката не смѣше да вдигне очи и да погледне свѣта. Тя знаеше, че отъ езерото вече я дебне страшното чудовище. Вледени я шумъ. Но вмѣсто отъ вълнитѣ, край нея екна шумъ отъ тропота на конски копита презъ полето. Вдигна глава, но сълзитѣ толкова бѣха